

במשך שני לילות נעשה נסיון להחזיר

סיפור זה יכול להיקרא כפארודיה משעשעת, כתסריט לקומדיה קודי נועית מטורפת, כפארסה עליוזה או כמהתלה מכדחת. למרבה הצער הוא אירע באמת. הוא לקוח מהמציאות הישראלית, שישום רמיון חודי ני אינו יכול להתחרות עימה בשפע ההמצאות המפתיעות שהיא מכינה לחיים כה. זהו סיפור על אזרחים טובים שנענו לקריאתה של מישטרת ישראל למסור לידיה נשק בלתיחוקי הנמצא בידם, תוך חודש ימים, לפני שהחוק, שקבע עשר שנות מאסר לכל מחזיק נשק שלא כחוק, נכנס לתוקפו. להפתעתם גילו אותם אזרחים תמומים שקל יותר להי פטר מבומרנאז מאשר להיפטר מנשק בלתי חוקי, מפני ש...

המישטרה לא רצתה לקבל את הנשק!

היו לו שם כמה תת־מקלעים וכמה אל־פי כדורים, הכל במצב טוב, מסופל, משור מן ומוכן לפעולה. השד יודע למה יהודי שומר מיצוות כמוהו צריך בבית כל כך הרבה נשק? אפילו הוא לא ידע. אז למה הוא החזיק את זה? על כל צרה שלא תבוא. אף פעם אי אפשר לדעת מה עלול לקרות. תמיד טוב שיש קצת נשק בבית.

אבל כשחוקקו את החוק החדש, שהבי טיה עשר שנות מאסר לכל מי שיתפס ובידו נשק בלתי חוקי, החליט הידיד ש לא כדאי להסתכן. מכיוון ששרר־המישטרה פנה מעל בימת הכנסת אל הציבור, ור המישטרה עצמה קראה אל הציבור בכל אמצעי התיקשורת להחזיר את הנשק ה בלתי חוקי שבידיו תוך הבטחה שמי ש יעשה זאת תוך חודש ימים לא ייענש ואף לא ייצטרך להודות, החליט הידיד לחשוף את החוש האזרחי שבו ולהיענות לקריאת המוסדות, ולצו השעה.

הרים את הטלפון, חייג 100, ושאל את מוקד המישטרה איפוא ומתי אפשר למסור נשק למישטרה. אמרו לו באדיבות ובמתי קות שניתן לעשות זאת בכל תחנת מישט רה ובכל שעות היממה. נטל ידידו את כלי הנשק המשומנים והארוזים שלו, הכניסם למכונתו ויצא למלא את חובתו האזרחית. כעבור כמה שעות הוא חזר מוכה הלם, יחד עם הקלשניקוב והקאול גוטטאב, אותם אסף עוד במלחמת ששת הימים למזכרת. הם לא רצו לקחת ממני את הנשק!

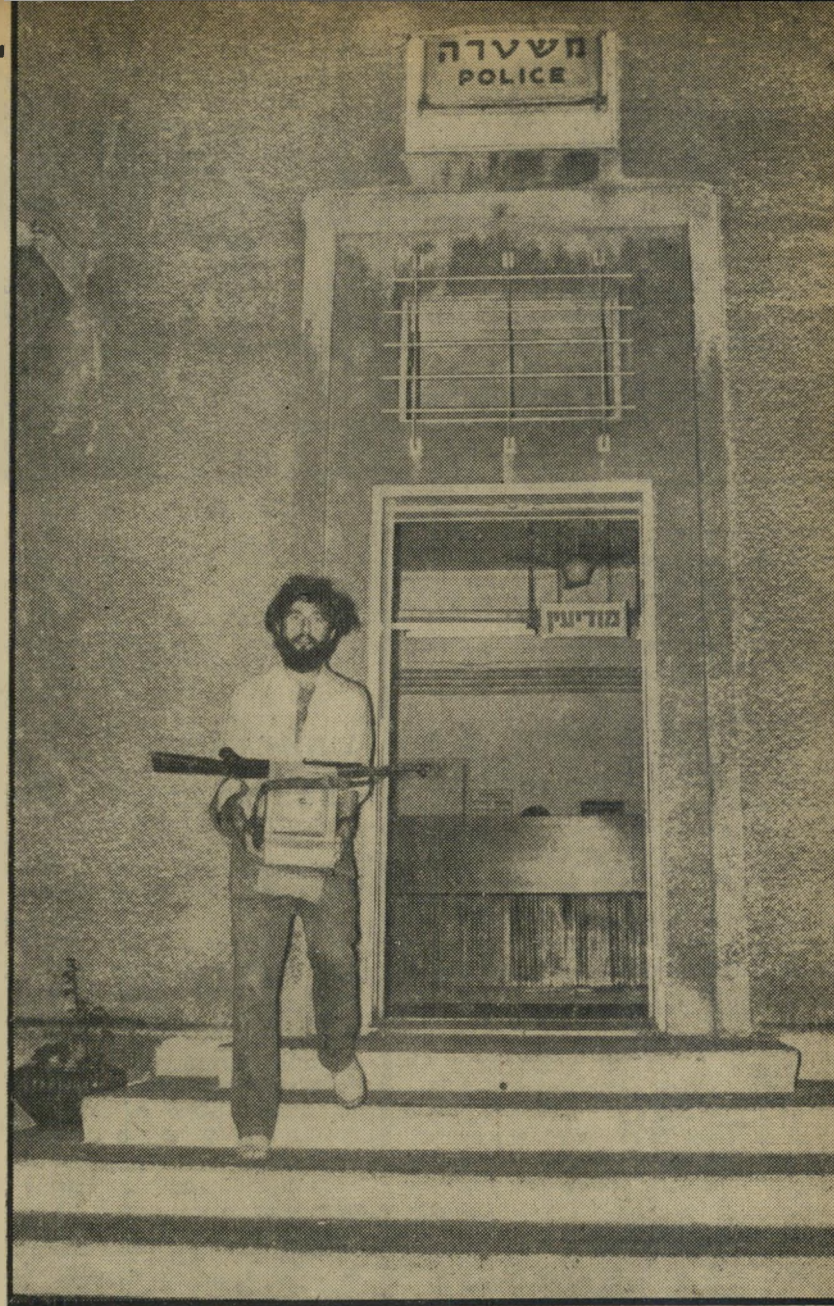
בדיק היתה התגובה הזוהה, במשטרות רמת־גן ופתח־תקוה, כאשר הגענו לשם עם רובה סער קלשניקוב וכמה אלפי כדורי רים, וביקשנו למסור אותם למישטרה. המישטרה פשוט לא רצתה לקבל את ה נשק, שלחה אותנו כלעומת שבאנו יחד עם הנשק הבלתי חוקי שבידינו.

הם אפילו לא התענינו מי אנחנו, מי איפוא הגיע הנשק אלינו, ומה אנחנו מת כוונים לעשות בו. יכולנו להיות חבורת שודדים, סטיימה בצהריים שוד בנק קטן והחליטה לחזור למוטב לעת ערב ולהסי גיר את נשקה למישטרה. זה לא היה הולך. המישטרה לא רצתה את הנשק. יכולנו להיות חבורת מחסלים שהתעייפה מסידרת רציחות ארוכה ובאה למסור את כלי העבודה למישטרה. במישטרת ישראל גימוק כזה לא עוזר. הם לא יקחו נשק סתם ככה מכל אחד, שבא מתי שמתחשק לו ורוצה למסור נשק בלתי חוקי למישט רה. זה שאפשר בינתיים לבצע בנשק הזה כל מיני מעשים אסורים העלולים להטריד את המישטרה, זה לא מעניין אותם. מה שחשוב זה שיהיה סדר, וגם שלא יצלמו.

מחסן נשק

פרטי בבוידם

כ ל הפרשה התחילה כשידיד אחד שלנו, אורח הגון וישר, עם המלצות, החליט לחסל את מחסן הנשק הפרטי ש אגר לו בבוידים של דירת השיכון שלו.

במישטרת רמת־גן

כשרובה סער קלשניקוב וקופסה מלאה מח סניות וכדורים בידי, עזב כתב העולם הזה אריק לביא את תחנת המישטרה ברמת־גן, אחרי ששוטרי התחנה סירבו לקבל ממנו את הנשק הבלתי־חוקי שהיה בידו, הרגישו אותו: „אין דבר, אתה יכול להמשיך להסתובב עם נשק עוד קצת, לא יקרה לך שום דבר. תבוא מחר אחרי 10 בבוקר.“

ת לבו מפה: "צעק רבי־סמל איי זיק, בתחנת המישטרה בפתח־תקוה, „אני לא אפתח בשבילכם את המשרד! מה אתם חושבים לכם, שאני עומד רק לרשותכם? תבואו מחר! רק אחרי שעה 10 בבוקר! לא יקרה לכם דבר! פחדתם עד עכשיו! תסחרו עוד כמה ימים!“

„אני לא יכול להתעסק איתכם,“ אמר סמל המישטרה שמספרו 1738 בתחנת ה מישטרה ברמת־גן, „אני לא יודע מה לעשות עם דברים כאלה! תבואו מחר, נראה מה לעשות. אתם לא צריכים לפחד להסתובב עם זה, לא יעשו לכם כלום!“ לא האמנו למשמע אוזנינו. אבל זאת

השער לצדיקים בשערי מישטרת הרצליה, בשעה אחת אחר־חצות. בתחנה זו נמצא השוטר היחיד באיזור שהיה מוכן לקבל נשק שלל בחזרה ללא כל בעיות, באדיבות ובהתאם להוראות. שאר תחנות המישטרה בהן ביקר הכתב, סירבו לקבל את הנשק.

כעני בפתח — תקוה, עומד אריק לביא ב פתח תחנת המישטרה בפתח־תקוה, אחרי שהקציין התורן סילק אותו משם בצעקות, סירב לקבל מידינו את הנשק הבלתי חוקי.

חיפוש במחסום בכביש פתח־תקוה, ליד צומת גהה, ערכו אנשי הגיא חיפוש וביקורת במכונית עמוסת הנשק והתחמושת, אך לא גילו דבר. סמל מישטרה שנכח במקום סירב לקבל את הנשק, היפנה את המכונית למישטרת רמת־גן.